

ringen af omstørende hunde fandt man ville kunne varetages gennem det påbud, som indførtes ved loven, om, at hunden ved ejerens foranstaltning skal forsynes med et navneskilt, som angiver besidderens navn og adresse.

Ved at følge flertallets forslag vil man således genindføre en ordning, som vil betyde en væsentlig og bekostelig bureaukratisering af området. Justitsministeriet er opmærksom på, at en mere udbredt mærkning og registrering af hunde som supplement til pligten til at bære Halsbånd med skilt må antages at kunne øge muligheden for identificering af bortløbne hunde. Justitsministeriet finder imidlertid ikke, at det bør være en offentlig opgave at stå for en sådan mærkning og registrering, heller ikke selv om ordningen eventuelt kunne finansieres ved brugerbetaling. Mærkning og registrering kan derimod i ejernes egen interesse ske i privat regi, således som det allerede er tilfældet i Dansk Kennel Klub.

Lovforslagets § 11 omtaler på denne baggrund - i modsætning til udvalgets lovudkast § 11, stk. 1, - ikke spørgsmålet om mærkning og registrering af hunde.

Udvalget foreslår enstemmigt en bestemmelse (lovudkastets § 11), som bemyndiger justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om behandling af hunde, og udvalget finder, at disse regler bør indeholde en bestemmelse om forbud mod enhver - erhvervsmæssig som privat - overdragelse af hunde under 8 uger.

Dette er en stramning i forhold til de gældende regler (bekendtgørelse nr. 274 af 15. oktober 1953), hvorefter et sådant forbud kun gælder erhvervsmæssigt køb og salg af hunde.

Justitsministeriet kan tiltræde dette forslag fra udvalget.

Efter hundelovens § 7 er det forbudt uden politiets tilladelse at drive erhvervsmæssig handel med og erhvervsmæssig opdræt af hunde. Udvalget finder, at kravet om tilladelse fra politiet bør udvides til også at omfatte drift af hundepensioner og internater samt de såkaldte »hundeformidlere«. En bestemmelse herom er optaget i § 18, stk. 1, i udvalgets lovudkast, idet tilsvarende problemer også gør sig gældende for andre dyr end hunde, ligesom artikel 8 i den europæiske konvention om beskyttelse af kæledyr foreskriver regler om handel, opdræt, pensioner samt internater for alle dyr omfattet af konventionen.

Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets forslag på dette punkt. Der henvises til lovforslagets § 18, stk. 1, der er affattet i overensstemmelse med § 18, stk. 1, i udvalgets lovudkast.

Den gældende lov indeholder i §§ 7-12 regler om aflivning og operative indgreb m.v. I § 16, stk. 1, bemyndiges justitsministeren endvidere til at fastsætte nærmere forskrifter om aflivning og slagtning. Der er i medfør af denne bestemmelse udstedt bekendtgørelse nr. 200 af 26. marts 1986 om slagtning af husdyr. Hertil knytter sig Veterinærdirektoratets cirkulære af 23. december 1988 om bedøvelse af slagtedyr.

Dyreværnsudvalget foreslår mere generelt, at en række af lovens detaljerede bestemmelser om operative indgreb overføres til administrative forskrifter.

5.7.1. Aflivning

Udvalget finder, at bestemmelsen i § 7, 1. punkt, i den gældende lov, hvorefter den, der vil aflive et dyr, skal sikre sig, at dyret dræbes så hurtigt og så smertefrit som muligt, bør overføres uændret til en ny dyreværnslov. Aflivning ved strangulering er efter udvalgets opfattelse i strid med denne bestemmelse og således ikke tilladt.

Udvalget foreslår dog bestemmelsen suppleret med et absolut forbud mod aflivning af dyr ved drukning, idet denne aflivningsform typisk medfører en grov lidelse for dyret.

Udvalget foreslår endvidere, at justitsministeren i øvrigt bemyndiges til at fastsætte regler om forbud mod visse aflivningsformer, hvorved dyret bevisligt påføres en lidelse, der går videre end det, der er uundgåeligt ved aflivning.

Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets forslag, og lovforslagets § 13 er udformet i overensstemmelse med § 13 i udvalgets lovudkast.

5.7.2. Rituelle slagtninger

Udvalget har i betænkningen side 46-51 drøftet problemstillingen omkring de særlige slagtninger efter jødisk og islamisk ritus.

Udvalget indhentede til brug for sine overvejelser en udtalelse fra Det Veterinære Sundhedsråd om det dyreværnsmæssigt forsvarlige i at foretage rituelle slagtninger. Som grundlag for udvalgets overvejelser indgik endvidere en udtalelse af 27. maj 1988 fra Det Ethiske Råd vedrørende Husdyr.

Rituelle slagtninger har været tilladt i Danmark i mange år. Således har slagtning efter jødisk ritus været tilladt i hvert tilfælde siden 1808. Ved bekendtgørelse nr. 233 af 15. august 1953 indførtes et generelt krav om, at husdyr med undtagelse af fjerkræ skulle bedøves fuldstændigt, umiddelbart før blodudtømning påbegyndtes. Disse regler blev imidlertid ændret ved bekendtgørelse nr. 234 af 24. juni 1954 om ændring i bekendtgørelse om slagtning af husdyr, hvorved slagtning efter jødisk ritus blev tilladt på ny. I den forløbne periode havde man i øvrigt foretaget